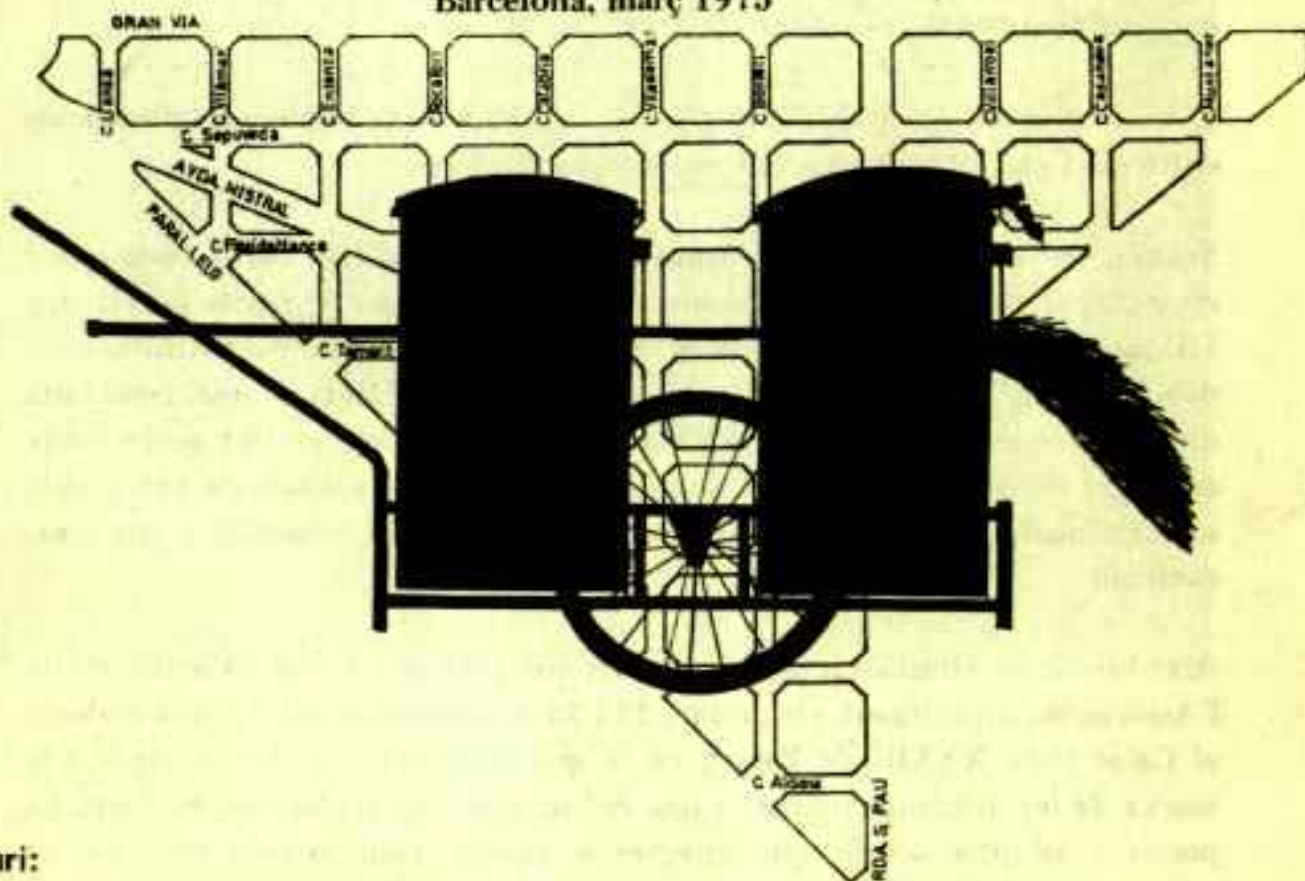

Butlletí

de l'Associació de Veïns
del Barri de Sant Antoni

Viladomat, 78, 3er. Tel. 243 09 40

Barcelona, març 1975

Sumari:

Editorial: l'Associació, lloc de reunió

El local del Foment al carrer Borrell: un problema a resoldre

L'aministia, tema d'actualitat

Secretaria de l'Associació

Els Tres Tombs (primera part)

No a l'augment de les tarifes elèctriques

Notícia del cine-club Keaton

Els Encants

Auge de los grupos "Carestia de Vida"

Els Consellers del "No"

El monument al Dr. Robert... i altres

Plana poètica: Joan Colomines i Puig

nº reg 1231
CEDOC
FONS
A. VILADOMAT

Editorial

L'Associació: lloc de reunió

Ja en el darrer butlletí manifestàvem, al parlar del dret a opinar, que els ciutadans han de discutir obertament els problemes que els afecten.

Però pot argumentar-se, fàcilment, que per aixó calen llocs on trobar-se sovint i en els que d'una manera natural es comentin les coses de més interès per a tots: el cost de la vida, l'educació dels fills, el treball i l'esbarjo, les necessitats culturals, i un llarg etzètera.

L'Associació vol ésser un d'aquests llocs on tots els veïns puguin informar-se entre ells i canalitzar algunes de les seves aspiracions.

Sabem, per exemple, que en la nostra demarcació hi han molts comerços i creiem, per tant, que els problmes dels botiguers han de poder portar-se a l'Associació. I no ens referim sols al venedors del Mercat de Sant Antoni o als dels "encants", que l'envolten, sinó a tots els comerciants. Només faria falta que consideressin a l'Associació com un instrument que els pot ajudar, puix nosaltres pensem que, aquesta s'ha d'adaptar a les necessitats de tots i cada un dels nostres veïns, i no ésser mai quelcom rígid, invariable i, per tant, excloent.

Així ho vàrem considerar la majoria dels que portem a terme les activitats de l'Associació, organitzant, els passats 23 i 24 de novembre del 74, una trobada al Casal Joan XXXIII de Parets, en la que es tractava de fer un repàs a la marxa de les diferents vocalies i una discussió dels problemes del Barri. Es pretenia adoptar acords que integressin aquest, cada vegada més, en les activitats de l'Associació.

Les nostres conclusions enfocaren d'una manera constant cap una manca de "poder de convocatòria", exceptuant-ne el treball del grup cara als infants (Globus Vermell), i que, per tant, s'ens escapaven aquells problemes que més sentits eren pels nostres veïns.

Per sapiguer quins són aquests problemes, i veure de donar-hi solució, l'Associació vol estar un màxim oberta i ésser un autèntic lloc de reunió. Demanem als conveïns que la considerin com a tal.

El local del Foment al Carrer Borrell: un problema a resoldre

L'any 68 el F.O.C. va decidir posar al bell mig de la ciutat el centre de reunió de totes les escombraries. Inmediatament, l'onze de Juliol del 68 un article al "Tele/expres" denunciava el fet i en preveia les conseqüències. Ningú en va fer cas.

El problema s'agreuà en estar situat el F.O.C. en uns pocs metres quadrats, amb tots els inconvenients d'estar al centre d'una gran ciutat. Si considerem que als voltants hi ha un gran mercat, s'enten que ben aviat van fer-hi niu les rates i gran quantitat d'insectes.

Molesta també al veïnatge els sorolls permanents de dia i nit, i el perill tan greu d'aquest encreuament. Fa poc va haver-hi un accident entre un ciutadà i un policia motoritzat, degut a que els camions del F.O.C. tapaven totalment la visió del semàfor, en el moment en que l'esmentat policia feia pas al cotxe del Ministre de l'Exèrcit. Fets com aquest es poden produir amb molta més gravetat.

Després de sis anys de soportar aquestes molèsties, per iniciativa d'uns veïns, es van recollir 450 signatures acompanyant la carta que reproduïm a continuació:

Sr. D. Pedro Llorens Lorente
Concejal Presidente de la Junta municipal del Distrito II
del Excmo. Ayuntamiento de Barcelona

Distinguido Sr.:

Los vecinos firmantes de este escrito, todos ellos domiciliados en las calles Conde Borrell y Sepúlveda, se dirigen a Vd., sabedores de que todas nuestras inquietudes y problemas encontrarán una favorable acogida y será portador de los mismos ante las esferas que fueren necesarias.

El Ayuntamiento de Barcelona o Fomento de Obras, tienen instalado en la calle Conde Borrell número 104, un almacén dedicado exclusivamente a los Servicios de Limpieza municipales que, constituyen una permanente molestia para los vecinos y comerciantes de este sector durante las 24 horas del día. Ello es debido a los continuos ruidos, malos olores y las perturbaciones del tráfico, que provocan constantes embotellamientos con las consecuencias de todo orden que debemos nosotros sufrir.

Los relevos del personal y útiles de trabajo se hacen en plena calle, lo mismo de noche que de día, a grandes voces, con frecuentes altercados y sin demasiadas precauciones al arrojar los útiles contra las cajas metálicas de los camiones, y estos con sus motores en marcha, todo ello con un ruido infernal que nos obliga a permanecer en vela sin poder conciliar el sueño.

Los malos olores, igual en verano que en invierno, son permanentes, el olor de los vehículos es desagradable y son portadores de moscas, mosquitos y otros insectos, con todas sus consecuencias.

Si no han ocurrido accidentes funestos, no ha sido gracias a la intervención de los agentes municipales, sino a la cautela de los vecinos y transeúntes, ya que se actúa como si la calzada fuera exclusivamente para uso de los vehículos del servicio público, que sabedores de su inmunidad ante los Agentes de la Circulación, aparcen donde quieren y como quieren, en dobles o terceras líneas o delante de los chaflanes, donde dejan bloqueados a los demás automóviles, dando lugar a frecuentes altercados con automovilistas y peatones.

Al mismo tiempo es muy degradante, tanto para los vecinos como para los empleados, el hecho de que éstos tengan que efectuar sus comidas sentados en los bordillos de las aceras, al carecer de los necesarios servicios de comedores. Asimismo, los barrenderos forman interminables colas con sus carritos de recogida de basura para entrar en dicho almacén, ocasionando molestias a los comerciantes y vecinos.

Hace algún tiempo, los camiones entraban en dicho almacén para hacer la recogida de basuras que portaban los carritos, pero últimamente, y debido a las grandes dimensiones de los camiones automáticos puestos en servicio, éstos no pueden entrar en el almacén, dando lugar a que el trasiego de basuras de los bidones de los carritos (que son dos en cada carrito) a dichos camiones se tenga que efectuar en plena calle, con los malos olores y molestias que ello origina, tanto para los vecinos como para los clientes de los numerosos comercios allí radicados.

¿Es que con tantísimos inspectores con que cuenta el Ayuntamiento, para las cosas más sutiles, no han informado debidamente de estas anomalías a los ediles municipales?

Pensamos que este asunto es "tabú". Todo el mundo conoce esta situación, pero nadie quiere resolverla.

Nos parece política del más barato estilo engrandecer y exaltar las bellezas de Barcelona y hacer de la misma una ciudad limpia, como dicen las publicaciones municipales y las voces de sus representantes, cuando por otra parte consienten esta marranada en pleno corazón de la ciudad.

Que vengan los representantes cualquier día y observarán esta edificante espectáculo. QUIZAS les dé rubor pensar que las calles Borrell y Sepúlveda que recientemente han sido aumentadas de categoría, deberían haber sido rebajadas a su mínima expresión. Pudiera ser que les agradase tanto el espectáculo que a lo mejor se lo llevan junto a sus domicilios particulares. Una buena temporada allá les haría meditar sobre nuestra situación.

Como le manifestamos, todos los vecinos estamos indignados y presos de una crisis de nervios, a la vez que cansados de hacer gestiones para su traslado, con resultados negativos. Hasta en diversos rotativos han aparecido artículos sobre el particular, y ningún organismo lo ha tomado en consideración.

Esperamos de su amabilidad y desvelos para el bien de la comunidad, que nuestro latente problema sea considerado por Vd., para lo cual firmamos todos los vecinos, depositando nuestra confianza en su gestión.

Atentamente le saludan,

(siguen las firmas)

L'Associació de Veïns, quan va conèixer el problema s'en va fer ressó, i amb una comissió d'aquests veïns es dirigí al regidor del districte demanant-li la solució del problema. Passat un mes i no havent rebut resposta, s'hi adreçà de nou. El regidor va respondre aquesta vegada dient que el delegat de Serveis, senyor Molinero, en una carta dirigida a ell responnent a la seva gestió, l'informava que el F.O.C., en uns terrenys que té a Montjuïc hi està construint uns locals apropiats per a centrar-hi la recollida de les escombraries. Aquesta comissió es va interessar per a saber el temps que tardarien a finalitzar-se aquestes construccions i la resposta fou que aquestes coses es fan amb lentitud, però que ell insistiria per tal de resoldre-ho ràpidament.

L'Associació de Veïns, fent-se portaveu dels 450 signants i vetllant pel bé dels veïns del barri, exigeix al F.O.C. el ràpid trasllat d'aquest centre d'escombraries.

L'amnistia

tema d'actualitat

D'ençà dels finals del any passat els diversos mitjans de comunicació han tractat, amb més o menys intensitat, el tema de l'amnistia arribant a considerar-la com una de les necessitats fonamentals per la normalització política del país.

La gran recollida de signatures a nivell de tot Espanya, amb més de 50.000 a Catalunya sol, tot i les moltes dificultats amb que, encara avui, es realitzen aquests tipus d'activitats, demostra el grau de sensibilització envers aquest problema.

Des de l'Associació volem assenyalar el nostre acord amb la iniciativa de l'organisme 'Justícia i Pau' al emprendre la campanya general pro-amnistia, amb motiu de l'Any Sant, i que s'ha vist avalada per tantes persones. Pensem, també, que la gran aventatge de l'amnistia, en relació al indult, consisteix en que, a més de suprimir les penes, deixa de considerar determinats fets com a delictius, convertint-los en diferències d'opinió.

La promulgació, per part del Govern, d'una amnistia pels fets polítics i sindicals, per primera vegada des de la guerra, creiem que seria agraït per una majoria de ciutadans i constituïria un pas molt important cap a un ambient d'autèntica reconciliació, en el que tots els esforços dirigits a una democratització de la societat tindrien un marc més escalent.

Secretaria de l'Associació

Assabentem als socis i veïns, que al local de l'Associació, de 8 a 9 de la nit, hi haurà alguna persona de la Junta i Vocalies per atendre a les persones que estiguin interessades per l'Associació.

Dimarts
Dijous
Divendres

de 8 a 9 de la nit

Dimecres
Dissabte

de 6 a 9 de la nit

Remarquem, una vegada més, que tots el dimecres l'Assistent Social està al despatx de l'Associació per qualsevol informació o tipus de consulta que vulguin fer-li.

Els tres Tombs

Es parla molt de la festa de Sant Antoni Abad que es celebra el 17 de gener: uns cronistes parlen del seu tipisme que perdura al llarg del temps, i d'altres recorden l'esplendor en que s'havien celebrat antigament.

La nostra intenció ha estat la de recollir quantes dates hem pogut recopilar perquè hom pugui analitzar i trobar les causes que fan que desapareixin tradicions tant nostres i de tants cents anys.

Una mica d'història

Som conscients de la dificultat que hi ha a l'hora de reconstruir una història que segons sembla té uns orígens medievals que es barregen amb la llegenda. Intentarem fer-ne un resum.

S. ANTONIO ABAT TRES BUELTAS

Sant Antoni Abad
Festa dels Tres Tombs
De la fulla d'auques "Fiestas y costumbres
de Barcelona" (principios del s. XVIII)
(Copia fotogràfica del Instituto Municipal
de Historia de Barcelona)

Portal de Sant Antoni; a l'esquerra església de Sant Antoni Abad i a la dreta, antiga casa de recaptació de la Generalitat

La comunitat religiosa de Sant Antoni Abad era molt popular a Barcelona, i tenia al seu càrrec un hospital del qual encara n'hi ha restes al carrer de Sant Antoni, tres arcs ogivals que eren l'entrada del temple.

Aquests religiosos tenien como a missió especial atendre els afectats per la terrible malaltia molt extesa en l'edat mitjana, coneguda per "foc sacre" que molts confonien amb la lepra. Si bé hi tenia una certa semblança "el foc sacre" consistia en una erisipela gangrenosa i corrosiva extesa en alguna part del cos i de difícil guarició.

La iconografia del sant el representa amb la inseparable companyia d'un porc que simbolitza la luxúria vençuda de les diabòliques temptacions que l'assetjaven mentre feia penitència al desert. El poble, ignorant aquest simbolisme, va veure en el porc el signe de la protecció dispensada per Sant Anton als animals i des d'aleshores fou considerat com l'advocat intercessor de la salut dels animals, especialment els domèstics i fou escollit com a patró dels animals. Segons un altra tradició, Sant Anton vingue a la ciutat comtal de rigorós incògnit i a l'hostatgeria on s'allotjava va guarir una truja prenyada.

El 17 de gener era tradicional acudir a l'església on des d'el porxo rebien la benedicció els animals que la gent portava.

D'aquest acte religiós va néixer la bulliciosa i típica festa dels "Tres tombs".

Uns cronistes diuen que en els seus orígens la cerimònia consistia en emprendre la marxa a galop per la pujada a muralla i devallar per la rampa que sortia al carrer Botella; aquesta cursa es repetia tres vegades seguides. Amb el temps es va perdre aquest arriscat exercici que cada any causava desgràcies. Altres cronistes ho plantejen d'una altra manera, dient que amb una benedicció no n'hi havia prou i feien el recorregut tres vegades per què fossin beneïts tres vegades i així fos més eficaç.

També hi ha una altra versió, més dubtosa, però versió al cap i a la fi.

El genet que fos prou hàbil havia de fer aixecar al cavall les potes davanteres enlaire i fer-li donar tres giravolts ràpids davant del sacerdot i la gran gentada que acudia a veure la cerimònia. Semplica, però, que ni els genets ni els animals eren prou destres per a donar aquests tres tombs.

No era menys popular l'anomenada "Rifa dels porcs de Sant Anton" que la comunitat de religiosos feien en profit dels malats que tenien a la seva cura.

Amb el progrés de la medicina i la pràctica i extensió de les mesures higièniques, va desaparèixer quasi bé per complet el "foc sacre" o "foc de Sant Anton". Per aquest motiu la comunitat religiosa no tenia raó de ser, i l'any 1792 es va extingir i junt amb ella la tradicional rifa de porcs. Amb tot, com que els religiosos no tenien renda de cap mena, varen continuar la rifa fins que la comunitat es va extingir del tot.

Després de dissolta, el Temple i la residència van ésser cedits l'any 1806 als Pares escolapis per què hi establissin escoles.

(Seguirà en el proper butlletí.)

No a l'augment de les tarifes elèctriques

Les Associacions de Veïns de Barcelona vàrem celebrar el dia 2 de febrer xerrades a diferents barris per a plantejar solucions al problema de l'augment del cost de la vida.

Una de les resolucions adoptades fou l'emprendre una acció legal contra l'increment, recentment aprovat, del preu de les tarifes elèctriques.

Serà la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona qui tirarà endavant aquesta impugnació.

Com es va anar preparant aquesta puja?

Les primeres notícies eren de que les companyies d'electricitat demanàven un augment d'un 23 per cent en el preu de la llum.

L'oposició que aquest encariment podia provocar, va fer necessari el "show" del senyor Oriol i Urquijo —president d'UNE-SA— davant les càmares de TVE, en el programa "35.000.000 de españoles".

Aquest senyor es va explicar que els hi era del tot precís cobrar-nos més cara la llum perquè ells tenien que pagar molt més car el fuel-oil. I tant més car que a nosaltres ens tocava pagar d'ara endavant un 23 per cent més.

El Consell de Ministres del dia 24 de gener "generosament" va rebaixar aquest increment un 17 o un 13 per cent (segons l'ús industrial o domèstic que fem de l'electricitat).

El públic quedava tranquil·litat veient que el govern frenava les apetències excessives de les companyies elèctriques.

Per què podem impugnar aquest augment?

La puja dels preus dels combustibles utilitzats en la producció d'electricitat (fuel-oil, gas-oil, carbó) es només d'un 5,5 per cent segons ens informa la revista "Economía Industrial", que edita el Ministeri d'Indústria (número 130, octubre 1974).

Es veu clar que l'augment d'un 13 per cent no està gens proporcionat al de les matèries primes utilitzades. Això es fa pensar que les empreses del sector volen que els consumidors participin econòmicament en la financiació dels seus futurs projectes, com el Pla Energètic Nacional, que també va ser aprovat en el mateix Consell de Ministres.

Creiem que és una contradicció que l'electricitat, que és d'ús general i imprescindible, sigui suministrada per unes empreses privades que només desitgen el seu immediat benefici. La nostra necessitat del seu servei ens obliga a ajudar-los a finançar les noves centrals elèctriques.

Es per tot això que les Associacions de Veïns, mitjançant la Federació tirarem endavant la nostra impugnació a l'augment de les tarifes elèctriques.

VOCALIA DE CARESTIA VIDA

Notícia del cine-club

Keaton

Des del Cine Club Keaton hem volgut insistir en la figura de Buñuel. Ens agradaria que algú ens en demanés una explicació. I és que Buñuel és per a nosaltres una debilitat fàcil de justificar, ja que entre les grans figures de la cinematografia mundial és per origen i per formació la més pròxima a nosaltres.

Nascut en un poble de la província de Terol, estudiant a Saragossa i a Madrid, és promotor de sessions de cine-club a la Residència d'Estudiants de la capital (1920-1923). Allí està inserit a l'ambient cultural on incorpora les seves inquietuds pel cinema.

El pas per París i USA, els escàndols i prohibicions que provoquen les seves pel·lícules ens donen la mida del ben encaminades que van les seves crítiques.

El que hem dit fins ara assenyala alguns trets que ens deixen veure perquè Buñuel és un cineasta tan atractiu per a nosaltres ara.

La lectura d'un paràgraf de la "Historia del Cine" de Romà Gubern (Danae/Lumen) ens arrodoneixen la idea: "Forzoso es reconocer que la carrera mexicana de Buñuel tiene superior interés por su entronque más vivo con una cultura ibérica de la que es directo descendiente (Quevedo, Goya, Rojas, Galdós, Baroja, Valle-Inclán), si bien pasada por el filtro francés del surrealismo".

Aquesta lectura ens guiava també a l'hora de triar el contingut del cicle, dins el període mexicà de Buñuel.

Los Olvidados (1950): Una visió de la infància miserable als barris extrems de les grans ciutats. Un món sense evasió possible.

Nazarín (1958): El fracàs d'una pretesa santedat en el nostre món de corrupció. Mostra de l'obsessió religiosa de Buñuel ("Soy ateo, gracias a Dios").

El ángel exterminador (1962): El més conegut del ex-abruptes mexicans. Un grup de gent de la bona societat tornen a la seva condició més primària i acaben per destruir-se els uns als altres fins i tot físicament.

Els Encants

En el Butlletí del mes de juny del 1974, en Pere Calders, veí del barri de Sant Antoni, amb el seu estil tan planer ens parlava del mercat de llibres vells. Aquí volem parlar dels *Encants* tant tradicionals a la ciutat i situats als voltants del mercat, que defineixen i donen una nota pintoresca al nostre barri.

En aquesta època de presses i de liquidació de les coses que ens són tradicionals, perdura una forma de comerç que és ànima i expressió dels ciutadans.

Els *Encants* des del seu inici eran una venda de vell i nou, d'objectes útils i d'altres que semblen inútils, de les coses més diverses, flassades, claus, vestits, llums, brodats, quadres, bisuteria barata, mobles, sabates, baguls, etc. En ple carrer hi havia l'arrenca queixals, el venedor d'aigües prodigioses i d'elixirs misteriosos per a fer créixer el cabell, i fer cures miraculoses i altres tipus de cridaners ambulants.

Avui s'ha evolucionat en molts aspectes; en subsisteixen però molts d'altres que creiem que val la pena de conèixer per què són una realitat que ens és molt pròxima.

Hem volgut apropar-nos a la gent que avui treballa i donen vida als *Encants*. Deixem parlar doncs als protagonistes:

Acostem el micro a diferents encantistes:

Quasi bé que hi he nascut. De petit dormia en aquestes caixes... Jo he seguit la professió d'ells, dels meus pares.

Em llevo a les cinc del matí per a montar la parada. Això és familiar. No tenim dependència.

Volem saber què es ven...

El comerç d'encant és de coses més aviat

de saldo, de coses més bé de preu... Partides que surten tarades i a l'Encant es venen.

El comerç dels Encants està completament tipificat. L'Ajuntament ja determina el que es pot vendre i allò que no. Són articles nous, però defectuosos.

Les relacions amb els col·legues són correctes. Estem agrupats al Gremi d'Activitats Diverses. Ens consideren comerciants no sedentaris. El botiguer és comerciant sedentari.

Una parada dóna per a guanyar-se la vida. Per viure decentment.

Hi ha unes 650 parades de dos metres. Però una parada pot tenir quatre metres. D'aquest comerç en viuen unes 400 o 450 famílies. Poca dependència, quasi tot és de tipus familiar, ja que no dóna per tant.

Un altre diu rotundament:

Es completament diferent. Una cosa és el mercat de Sant Antoni i això són els Encants.

Impostos?... És clar que sí. La contribució i l'impost de l'Ajuntament. Però el més car és el carretonatge. Guardem els gèneres en caixes, que portem a magat-

El peculiar dels Encants es deixar veure i tocar (Foto Arxiu Associació)

zems que hi ha per als voltants: paguem un tant per caixa i després al mosso que les tragina. Es el més gravós. Multes... Quasi bé tan sols per les escombraries i per les rodes.

Amb tot, no totes les "parades" són iguals. Les que resten pels carrers que volten al mercat, d'articles "vells" no diuen el mateix. Ens acostem a una parada petita, un sol taulell, unes estaques que suporten el sostre de lona. Poques paraules... Escoltem-les:

Abans era millor. Només teniem coses de ràdios (diu amb anyorança).

Ara també hi veiem llums molt senzilles.

El meu marit treballa i jo els dies que no 'paro' vaig a fer feines.

Ara ha canviat tot. Des de que van sortir els transistors. Ve el públic que va al mercat, i els passa-volants.

Abans aquest carrer era ple de parades. De cada dia n'hi ha menys.

Dintre és tot "nou" i aquí fora és usat.

Ja hi estem acostumats... I quan plou no parem (la seva veu té una certa tristessa).

Marxem i ella segueix desmontant una ràdio vella, peça a peça...

L'enquesta segueix...

Jo crec que és necessari —ens diu un altre encantista— aquest tipus de mercat és factible i va en auge. Aquí tot és nou. Abans hi havia parades de "vell", més ara estan a Glòries.

Els impostos ens el pugen amb la mateixa proporció que als altres. L'Ajuntament ja es cuida d'apretar al màxim, però sense ofegar. Sinó mataria la gallina...

La venda a la via pública, a l'Encant, té un futur. Aquí no se li dona tanta importància como a la resta d'Europa. A totes les grans ciutats s'hi troba aquest tipus de mercat.

Els nostres avant-passats ja havien estat a la Plaça de Sant Jaume, a Llotja, etc.

Aquí hi estem des d'el 1929 que és va fer la partició entre el mercat de "nou" i el de "vell". A la fira de Belcaire hi va anar tot el "vell" i aquí vàrem quedar nosaltres amb el "nou". Aquí ve un personal que no va a la botiga. Les condicions són diferents. Venen de tot Barcelona: és un públic fidel i modest, que recorda el dia que hi ha Encants (dilluns, dimecres, divendres i dissabtes).

El nostre tipisme és aquest de treure i posar, sinó la raó de ésser desapareixeria, ja seria una botiga. Si un dia perdem aquesta característica ho haurem perdut tot. Lo peculiar dels Encants és deixar veure i tocar.

Hem intentat entrar en el món tan singular dels encantistes. Aquest Equip reconeix que en començar aquest reportatge, vàrem fer-ho sense conèixer què era; vàiem unes "parades" molt semblants, una mena de pas o de carrer més aviat fosc voltant el mercat... Però ara, en finalitzar, aquests homes i dones que donen la vida als Encants ens han fet sentir el seu encís. També nosaltres, com ells, creiem que aquesta mena de mercat té un futur llarg. I de sobte, recordem que quan hem surtit a qualsevol lloc d'Europa, totes les Agències de Viatges en assenyalar els llocs típics, no obliden mai la visita a les coses de "vell", com a París la *Marché aux puces*, el de Génova (a Itàlia) i a Londres el *Petticoat Lane*.

Com Associació hem fet aquesta primera aproximació que ha estat molt aclaridora per nosaltres.

Ens han dit com van evolucionant, millorant l'assentament de les parades, el carretonatge, els tendals de lona, etc., i s'esforcen en no perdre aquest tipisme i forma de treball que els diferencia dels altres comerciants. Estem convençuts que les persones que donen vida als Encants fan una gran tasca per aconseguir una Barcelona més autèntica, que intenta mantenir les seves tradicions. Voldriem que després d'aquest primer contacte n'hi haguessin d'altres. Aquest Butlletí resta obert a tots els suggeriments, idees i tot allò que pugui enriquir les nostres tradicions, en particular les que fan referència al nostre barri i a la seva gent.

Auge de los grupos "Carestía de Vida" nuestra Vocalía informa

Lo que hace unos meses eran unos cuantos nubarrones en las economías familiares, ahora se ha convertido en un amenazante panorama. Esta situación ha provocado infinidad de escritos, actos, asambleas, etc., en contra de unas medidas en materia de precios-calidad a todas luces insuficientes.

Nuestra Vocalía ha colaborado junto con la Asociación de Vecinos del Pueblo Seco en la asamblea que sobre "Carestía de Vida", se realizó en el cine América el pasado 22 de diciembre. En ella participaron los cuatro sectores principalmente afectados: jubilados, amas de casa, trabajadores y comerciantes, siendo en total unas 400 personas. La asistencia de jubilados fue notable por ser uno de los grupos sociales más afectados (pensiones ínfimas, falta de adecuada asistencia sanitaria, etc.).

Asimismo el pasado 31 de enero se organizó un acto por la Asociación de Vecinos de la Sagrada Familia, donde al igual que gran cantidad de Asociaciones de Barcelona, estuvimos presentes, y cuyo tema central era un amplio debate sobre la actual escalada de precios y la necesidad de dar muestras de disconformidad unitarias.

Como conclusión final de estos dos actos, se tomó el acuerdo de pedir que sea reconocido a la Federación de Asociaciones de Vecinos de Barcelona y a sus entidades socios, poder para intervenir en un efectivo control de los precios.

Para suplir la falta de información que sufrimos los consumidores, la vocalía organizará una serie de charlas-coloquio sobre adulteración de alimentos y sus consecuencias (leche y derivados, grasas, carnes y bebidas refrescantes).

Els Consellers del "NO"

4 de març del 1975. Sessió a l'Ajuntament: Debat i votació: CATALA A L'ESCOLA.

Proposta per la subvenció de l'ensenyament del català a l'escola, presentada pel Conseller Senyor Soler Padró, i que fou refusada per 18 vots en contra i 9 a favor.

Tres hores varen ser necessàries al Ple de l'Ajuntament, per a dir NO a una cosa tan nostra com és la llengua i la tradició d'un poble.

Tres hores perquè 18 Consellers (?) diguessin NO a la proposta de posar al lloc on pertoca la cultura d'un "desgraciat i trist" país que no té la satisfacció de sentir-se representat pel seu Ajuntament. Que no pot parlar el seu idioma a la "Casa gran" potser perquè aquesta, ja ha deixat de ser la seva casa.

En l'espai curt i llarg de tres hores, hem perdut aquella petita espurna de confiança que teniem en uns homes, que es diuen representatius d'una terra amb la qual no estan identificats.

Tres hores, per a tancar els ulls i les orelles a DUES MIL CINC-CENTES entitats, acadèmiques, culturals, esportives, de tots els estaments de la ciutat, que demanen amb insistència l'ensenyament del català, perquè la nostra gent pugui aprendre, i per tant expressar-se amb correcció, en la llengua mare que ha donat un nom i una categoria a un país, i que malgrat tots els obstacles, el parlem i el parlaran uns milions de persones que ens sentim orgullosos de ser Catalans.

L'Associació davant l'actitud imprevisible i confusa dels Consellers del NO i especialment als qui per demarcació ens corresponen, senyors Lorente i Torres Muñoz, ha manifestat a través de la premsa la seva disconformitat en la actuació que tingueren al Ple i ens sumen a la nombrosa quantitat d'entitats que demanen la dimissió d'uns Consellers que no han sapigut interpretar el sentir de la majoria dels ciutadans.

El monument al Dr. Robert... i altres

L'Associació creu que una de les seves funcions ha d'ésser defensar el patrimoni artístic i cultural de tots els ciutadans.

Molt més, encara, el defensar, "a capa i espasa", aquells dels nostres monuments situats dintre, o als voltants, del nostre Barri.

Aquest és el cas del "Xalet", sobre quina conservació hem fet moltes gestions.

També hem adreçat una petició al Batlle de Barcelona —unint-nos a una extensa campanya ciutadana— sol·licitant-li es reintegrin als seus emplaçaments originals, uns monuments que caracteritzaven l'entorn urbà de la nostra demarcació: el del Dr. B. Robert (a la plaça de la Universitat) i el del advocat F. Layret (a la plaça Goya, abans plaça Sepúlveda).

Amb la reincorporació d'aquests monuments, no sols milloraria la ciutat, pel que fa al seu context urbanístic, sinó també l'humà. No en va, algú d'ells, fou construït perquè el finançà una subscripció popular. Així, doncs, a més de retornar a Barcelona unes fites importants, es respectaria la voluntat de molts dels seus habitants.

Plana poética

Joan Colomines i Puig

Els homes

Dia a dia vindran, de tenebres,
com records, aquells homes d'acer.
Salta el foc de l'oblit! Ara espera.
Sota el plom de la tarda a ciutat,
d'embolcall el mantell de la lluna.
Son els homes d'acer. Ells mateixos.
Sorgiran de les coves profundes
del dolor de l'espina als seus ulls.
Van venint de l'enllà, espera, espera!
Son a prop ¿els reconeix algú?
Duen dins tremolors amagades,
la saliva del gust de coratge,
la fredor de les cel·les humides.
Mira'ls bé! Treballats cops de mall,
sense temps. Lliures de tot. Només
empresonats! Mireu! Son aquí!
Són els homes d'acer. Són els homes.

Esboç bio-bibliogràfic:

Joan Colomines i Puig va néixer a Barcelona el 29 de novembre de 1922.
Cursà la carrera de medicina a la Universitat de Barcelona, on es llicencià
l'any 1948. S'ha especialitzat en Biopatologia.

Es membre de la Societat Catalana d'Estudis Històrics. Es secretari de la
secció lexicogràfica de la Societat Catalana de Biologia.

Es responsable de la part mèdica de la Gran Enciclopèdia Catalana, i membre
del cos de redacció de Monografies Mèdiques.

Com a poeta ha escrit:

*A tres veus; Dos llibres; La vida a cada pas; Poemes-clam; Entre la multitud;
Ana com Formentera; Crònica.*

El seu teatre, de 1964 a 1974, el formen les obres:

Perdona Franz; La sentència; Paracels; Els postergats; Julieta; El segrest.

Ha publicat la revista "Poemes" del 1963 al 1964. Participa en el Premi
per a poetes inèdits "Amadeu Oller", que s'atorga a la Parroquia de Sant Medir.

Y... siempre en TODO,
a su servicio.

CAJA DE AHORROS "SAGRADA FAMILIA"

Caja Confederada

CENTRAL RIVADENEYRA, 6 • TEL. * 329 62 54

También estamos muy cerca de usted en:

Avda. Mistral, 36

¡Vale más quien sirve mejor!

